

ايشور رو هاسو شيواداري

ابراهيم

پارکري ٻولي ۾

ترٺمو ڪتاب

ايشور رو هاسو شيواداري

ابراهيم

اي واتون ابراهيم نومي منڪ را پارام سٺه.

اڳي اوتنا رو نوم ابرام هتو،

ان پسٺه پڳوون اوتنا رو نوم ابراهيم راڪيو.

ابراهيم اسرائيلي قوم رو ڏاڏو ڪيوراڻه.

اي واتون زونا قرار را پيرهيان ڪتاب ٿي ليدل سٺه،

جيا نٺه اُتپتئي ڪا پيدائش ڪٺه.

زُونو قرار پويتر شاستر رو پيرهيون حصو سٺه.

هائي بي هزار سالون ٿي مور لڪوٺو.

چاپيا واڙا

پارکري نات سڌار پروگرام

پارکري لٽريچر ٽرانسليشن پروجيڪٽ

پوسٽ بؤڪس 20 رتن آباد ميرپورخاص 69000

قيمت

15 - 00

ڪتا چاپيا

1000

چاپو نمبر

پيرهيون

چاپيا رٿي تاريخ

2007

ايٽا ڪتاب موئين:

پونيو	مضمون	نمپر
2	پڳوون ابراهيم ننه سونديٿه	1
7	پڳوون ابراهيم ٿي وسن ٻونديٿه	2
10	پڳوون ابراهيم ٿي ڪرل آڀرو وائيدو پورو ڪرڻه	3
18	ابراهيم ان اِضْحَاق (پڳوون ابراهيم را وشواس رو آزمتلڻه)	4
20	ابراهيم پنڌ ڪرين مورياه نومي ملڪ ۾ زائڻه	5
23	ابراهيم ان اِضْحَاق ڏونگر مانه	6
27	پڳوون وڙي ابراهيم ٿي وسن ٻونديٿه	7

پڳوون ابراهيم ننه سونديئھ

پيدائش 12: 1-8

شروع ۾ ابراهيم رو نوم ابرام هتو.
ابرام حاران نومي شهر موٽين ريتو.
اوتاري گهر واري رو نوم ستاره هتو.

ان پسئ تارا اولاد ري كري
ڌرتي ريون ٻڌيون قومون نئ آشيرواد زڙشي.

اي مارو تون ٿي بوندل وسن سئ
ان هون اي وسن پورو كريه
ڪم تو تئين مارو ڪيڏو مونيوه.

اوتون رئه ڪوئي اولاد نتو.
زئيون ابرام پنجهتر ورهون رو هتو
تئين هيڪ ڏي پڳوون اوتا ٿي واتون ڪري.
پڳوون ڪيڏو:
' ابرام، تون اي ملڪ ساڏين زا پرو.
تون تارا باپ را گهر نئ
ان تارون مائيترون نئ ساڏين زا پرو.
هون تون نئ پيڙا ملڪ موئين لي زائيه.
اوتئ هون تارئي ويل وڌاريه
ان تارا گهڻا اولاد تيشي
ان او هيڪ موئي قوم تيشي.
هون تون نئ آشيرواد ڏيه
ان تون هڪ موئين ريه
ان تارو نوم وڌشي.
هائي ٻڌوئي زوين، منڪ مون ٿي ايوو آشيرواد مونگشي،
جيوو هون تون نئ ڏيه.

جيا منڪ تون هارو آشيرواد مونگشي،
اوتون نئ هون آشيرواد ڏيه.

پڳوونَ وڙي ابراهيمَ ٿي وسن پوندڻه

پڻ جيا تون ننه پتشي،
اوتون ننه هون پڻ پتتيه.

تاري ڪري ڌرتي ري ٻڌيون قومون ننه آشيرواد زڙشي.

تيام ابرام، پڳوونَ رڻي هائي وات مونيَن
حارانَ گوم ٿي گيو پرو.

اُو آپري ستاره نومي ڏوشي ننه

ان آپرا لوط نومي پتريزا ننه پيڙا تيڙي گيو.

اُو آپرا ٻڌائي نوڪر، مال، ٽپڙ ان ٻڌوئي ڪئين لين
لڏي گيو.

اُو ڪنعان نومي ملڪ هوما روونا ٿيا.

گهڻو پنڌ ڪرين اوتا ملڪ موئين زائين

پڳوونَ رنه آڪاشي ڏوت

وڙي ابراهيمَ ننه هاڏ ڏين ام ڪيڏو:

پڳوونَ ام ڪئھ ريو

هون آپرو هون ڪائونھ.

ڪم تو تئين مارئي وات مونيھ

ان تون آپرا هيڪاه ڏيڪرا ننه

مارا نوم مانھ ساڙيا هارو تيار ٿيو،

تيام هون هاس م تون ننه آشيرواد ڏيه

زم تون هڪ م رنه.

هون تارئي ويل وڌاريھ.

تارا ڏوئيترا پوترا اتا ٿيشي

زتا آڪاش موئين تارا سئھ

ان زتئي سمونيد را ڪپ مانھ وارئي سئھ.

اُو آپرون ڏشمئون هون جيتشي

ان اوتون ماتئھ راز ڪرشي.

سڪم نومي جڳا مانھ پوڳي ڳيا.

اوتڻھ هيڪ موتو زھاڙڪو ھتو

جيا هيٺ ڪنعانَ را منڪ آپرون ڏيوئونون نئھ پوزتا.

اوتڻھ پڳوون ابرام نئھ ڏيڪاڙو ڏيڏو ان ڪيڏو:

’اي او ملڪ سئھ جي ھون ٿاري پيڙي نئھ ڏيھ.’

تيام ڏيڪاڙا ري ھمپارڻي ھارو

ابرام اوتڻھ پڳوون را نوم مانھ مال ساڙيا رڻي هيڪ جڳا ناوڻي

ان پڳوون رو تورو مونيو.

تئيون ابراهيم آپرا ڏيڪرا نئھ سوڙيو پرو،

ان گھيٽا نئھ بونڊين مانھ نوڪين

اضحاڏا را ماڳ مانھ ھلايو.

ان ھم پڳوون را نوم مانھ ڏونپ ساڙيو.

پسئھ ابراهيم اوتڻا جڳا رو اي نوم را ڪيو

’جئين ڪئين ڪيئھ، او پڳوون آپ ڏئھ.’

ھزون ھوڏي منڪ اوتڻا جڳا را پارام ام ڪئھ:

’اي پڳوون رو ڏونگر سئھ.

ايئئھ جئين ڪئين ڪيئھ، او پڳوون آپ ڏئھ.’

پسئ آكاشي دُوت ڪيڏو:

’سوڪرا نئہ ڪئين مت ڪر.

هوءَ مون نئہ ڪبر پڙئيہ

جي تون ڀڳوون مانہ پورو وشواس راکئہ

ان جئين ڪئين او ڪئہ، او تون ڪرئہ.

تون آڀرا هيڪاھ ڏيڪرا اضحاق نئہ

ڀڳوون را نوم مانہ ساڙيا هارو تيار هتو.

تئين ابراهيم نئہ

هيڪ گهيتو ڏيڪيام آيو

جيا را شينگڙا زهاڙڪون موئين اتڪال هتا.

گهڻون سالون ڪيڙ

ابرام حبرون شهر موئين زائين ريو.

اوتا ماڳ پڻ اوتہ ڀڳوون را نوم مانہ مال ساڙيا رئي جڳا ناوئي

ان ڀڳوون رو تورو مونيو.

پڳوون ابراهيم ٿي وسن پوندڻه

پيدائش 17: 1-8

تئين يڪدم آسمون ٿي
پڳوون رڻه هيڪڻه آڪاشي ڏوت
ام هاڻا ڪريو:
''ابراهيم، او ابراهيم.''

تئين ابراهيم ڪيڏو:
''جي؟''

زئين ابرام نوانوي ورهون رو هتو
تئين پڳوون اوتا ننه وري ڏيڪاڙو ڏين ڪيڏو:
''هون پڙوون پڳوون سون.
هميش مارو ڪيڏو موني
ان ماري وات مانه ويتوري.
هون مارو تون ٿي پوندل وسن پورو ڪريه
ان تارئي ويل وڌاريه.''

هائي هومپرين ابرام پڳوون ري پڳي پڙيو نو.
پسڻه پڳوون ڪيڏو:
''مارو تون ٿي اي وسن سڻه.''

ابراهیم ان اصحاق ڏونگر مانھ

اُو ویتا ویتا

اُوئا ماڳ زائین پوگیا

جیا را پارام پڳوون ڪیتو تو.

اوتنه ابراهیم پڳوون را نوم مانھ ڏونپ ساڙیا هارو

هیک جگا ناوئي.

پسئہ ایندئي اُوئا جگا مانھ میلین

اوتہ اضحاق را هات پڳ پونديا

ان اُوئا نئہ ایندئيون مائتہ هُوئاریو نو.

پسئہ سرئي هات ۾ لیدي

ان آپرا سوکرا نئہ هلالیا هارو

اُوئا ري تڙي کن ڪرئي.

هُون اي وسن پوندونھ

جي تون گهڻيون قومون رو ڏاڏو ٿيھ.

آز ٿي لين تارو نوم ابرام نئين هوئہ،

پڻ ابراهیم هوشي،

جیا رو مطلب سئہ گهڻون رو ڏاڏو،

ڪم تو هون تون نئہ گهڻيون قومون رو ڏاڏو ناويھ.

تارئي ويل گهڻي ودشي

ان اُوئا ٿي گهڻي قومون ٿيشي

ان تاري پيڙي موئين ٿي پاڌشا پڻ ٿيشي.

پڳوون اي پڻ ڪیتو:

‘‘هُون اي هاڳي وسن تاري پيڙي ٿي پڻ پونديھ.

اي وسن هميش هُوڏي ريشي.

آز ٿي لين هون تارو پڳوون هوئيھ

ان تاري ٻڏي پيڙي رو پڻ پڳوون هوئيھ.

اي ٻڏوئي ڪنعان ملڪ پڻ هون تون نئہ ڏيھ.

تتيون اِضْحَاقُ پُونسيو:
”با، ايندڻي ان ڏيوتا تو سڻه
پڻ گهيتو ڪيه
جيا رو ڏونپ تمڻي ساڙشو؟“

تتيون اِبْرَاهِيمَ ڪيدو:
”با، جيو گهيتو ڪپشي
اُو پڳوونَ آبَ ڏيشي.“

اي ملڪ هميش هُوڏي تاري پيڙي رو هوشي.
”ان هون هميش هُوڏي اُوئون رو پڳوونَ هوڻيه.“

پگوون ابراهيم تي ڪرل آڀرو وائيدو پورو ڪرڻ

پيدائش 18: 1-15، 7: 1-15

هڪ ڏي ممري نومي جڳا ڪن

پگوون ابراهيم نڻه ڏيڪارو ڏيدو.

وات امر ٿي.

ابراهيم رو تنبو ممري رون زهاڙڪون ڪن ڪوڙل هتو

ان او تنبو را مونگيڙا ماڻه پينو تو

ڪم تو پپورون رو تڙڪو گهڻو تپتو تو.

تئين ابراهيم اِصْحٰق نڻه ايندڙيون رڻي پڙي اُپڙا وڙي.

ان آپ سرڻي ان ڏيوتا لين وُودو.

ويتون ويتون اِصْحٰق آڀرا باپ نڻه ڪيدو:

”با.“

تو ابراهيم ڪيدو:

”هان، با؟“

إبراهيم هومو زوئيه

تو ترڻ منک آپ هوما اُپيل پاڙيا.

اُوئون نئه پاڙين، هتيڪو اُوئون ٿي مزو اُگيو

ان اُوئون ري پڳي پڙيو.

اُوئه ڪيڏو:

’آو را. بيهو.

تمي زايا مت.

مُون نئه تماري شيو ا ڪريا رو موقعو ڏيو.

هُون تمارا پڳ ڏويا هارو

ڪئينڪ پوڻي منڳاوونھ.

تمي ايڻا زهاڙڪا را سونڀيا هيٺ آروم ڪرو.

ان هُون تمون هارو روڻي تيار ڪراوونھ.

تمي پوکا مت زايا.

روڻي ڪائين تازا ٿين پسته تمي پلئه ڪيون را زايا.

ماري گهري آوين تمي مارو گهڻو مون وڌاريوھ.

تئين اُوئي ڪيڏو:

إبراهيم پنڌ ڪرين مورياه نومي ملڪ ۾ زائھ

پيزئه ڏي هوار رو ويلو

إبراهيم اِضْحَاق رو ڏونپ ساڙيا هارو

اينڏي واڍي.

پسته ٻڌوئي شيمون گهڏيڙا مانھ ٻونڊين

اِضْحَاق نئه ان پيئون نوڪرون نئه لين

مورياه نومي ملڪ هومو روونو ٿيو.

پيئون ڏيئون رو پنڌ ڪرين ترزئه ڏي

إبراهيم اُو ڏونگر ڏيڪيو

جيا را پارام پڳوون اُوئا نئه ڪيڏو تو.

هوءَ ڏونگر اتو شيئي نتو.

تيام إبراهيم نوڪرون نئه ڪيڏو:

’تمي گهڏيڙا نئه زهالين ايئنه اُپيو.

هُون ان مارو سوڪرو پڳوون را نوم مانھ ڏونپ ساڙوا

هومليا ڏونگر مانھ زائونھ ربا.

ان تيا ڪيڙ امي وڙي ايئنه پاسا آوشون را.

تو پڳوون ڦينصلو ڪريو:

’’هُون اِبراهيمَ رو آزمتو ليه‘‘

جي اُو مُون مانھ پُورو يقينَ راکڻھ، ڪا نا.‘‘

تيا م هيڪ ڏي پڳوون اُوئا نئھ هاڏ ڏيڏو: ‘‘اُو اِبراهيمَ.‘‘

تو اِبراهيمَ ڪيڏو: ‘‘جي؟‘‘

تئين پڳوون ڪيڏو:

’’تُون اِضْحَاقَ تِي گھڻو پريم راکڻھ‘‘

ڪم تو پائيتر ڏوشي تِي اُو تارو هيڪڻھ ڏيڪرو سئھ.

اِي مُون نئھ ڪپر سئھ.

توئي پڻ تُون اُوئا نئھ آپ پيرو لين

مورياھ نومي ملڪ موئين زا.

اوتئھ هُون تُون نئھ هيڪ ڏونگر ڏيڪاڙپھ

جيئئھ تُون اِضْحَاقَ نئھ هلالينَ

اُوئا رو ڏونپ مارا نوم مانھ ساڙي.‘‘

’’پلئھ. نِيڪ سئھ.‘‘

تئين اِبراهيمَ هتيڪو تنبو موئين زائينَ

آپري ڏوشي ساره نئھ ڪيڏو:

’’اَتو نائوڪو ساڙينَ‘‘

ترئون زئون هارو گھڻو اَتو مونھرين روتي گھڙ.‘‘

پسئھ آپ ڊوڙي زائينَ مال را ولر موئين تِي

اوتھ ٻڌون تِي نائوڪو پاهرُو زهالينَ

آپرا نوڪر نئھ ڏين ڪيڏو:

’’ايئا نئھ هلالينَ ميمونون هارو جلدِي تيار ڪر.‘‘

زئين روتي گھڙائي ڳي ان مونھ رنداڻي ڳيو

تئين اِبراهيمَ هائي روتي ان مونھ،

ڏئي ان ڏوڏ پڻ لي زائينَ

زهاڙڪا رئھ سونئيئھ پينل ميمونون نئھ زماڙيا.

ميموني روتي ڪائينَ

اِبراهيمَ تِي پونسيو:

’’تارِي ڏوشي ساره همئئھ ڪيھ سئھ؟‘‘

تو اوتھ ڪيڏو

’’تنپوم بينئيھ.‘‘

إبراهيم ان إصْحاق

پیدائش 22: 1-18

میسونون موئین ٿي هیڪئہ زئئہ ابراہیم نئہ کیدو:
''ماتلیا سال ۾ هُون ایئون ڏیئون ۾ وڙي آویہ.
تیدی ساره رئہ ڏیکرو هوشي.''

ساره تئبو موئین بیئي بیئي

هائي وات هومپڙي.

هوءَ ساره گهرڊي ڏوڪري هئي

پگوون ابراہیم را وشواس رو آزمتو لئہ

زئيون اصْحاق موئو ٿيو

پسئ وڙي ڪيڏو:

’’ڪوئي ام سوچي نٿو هيڪتو

جي امارئ پڻ ٻار ٿيشي.

مارو ڏوڪرو هاو گهرڍو ٿي ڳيو تو

توئي پڻ مون ٿي اوتارو ڏيڪرو ٿيوھ.

إضحاق زئيون زلميو

تئيون ابراهيم هو ورهون رو هتو.

ان اوتاروئي ٻار زئيا رئي عمر وي ڳئي تئي.

تيام او من ڀر هاهئي ان ويچارو:

’’هون تو همئنه گهٽئي ڏوڪري سون

ان مارو ڏئي پڻ گهرڍو سئ.

مارئ ڪم ڪرين ٻار ٿيشي؟

او ميمون پڳوون آپ هتو.

اوتو ابراهيم نئ ڪيڏو:

’’ساره ڪم هاهئي؟

ان اوتو ام ڪم سوچيوھ

جي هون گهٽئي ڏوڪري سون

ان مارئ ڪم ڪرين ٻار ٿيشي؟

ڪوئي ڪوم ايوو سئ ڪي، جي هون نئي ڪري هيڪتو؟

زم مئين همئنه ڪيڏوھ

ماتليا سال ڀر هون ايئون ڏيئون موئين وڙي آويه

ان تيڏي ساره رئ ڏيڪرو هوشي.

ساره پيئائي ڳئي ان ڪيڏو:

’’هون تو نئي هاهئي.

تو پڳوون ڪيڏو:

''نا، تون هاڻي ٿي.''

پڳوون زم ساره نئه ڪيڏو تو، همروم ٿيو.

ابراهيم ان ساره هاو ڏوڪرا ٿي ڳيا تا

توئي پڻ پڳوون را آشيرواڌ ري ڪري

ساره پاري پڳ ٿي ڳئي.

پڳوون را ڪيڏا پرموئنه

ڪيڏل توڻا مانه ساره رئه ڏيڪرو ڏاوڻيو ٿيو.

ان ابراهيم اوڻا رو نوم اِضْحَاق راڪيو

جيا رو مطلب سئه ''هاهو''.

تئين ساره ڪيڏو:

''پڳوون مون نئه ڪشي ٿي هاها ڏيڏئي.

مارئه ٻار ٿيا رئي وات هومپرين

پيزا ٻڌائي منڪ پڻ ڪش ٿيشي.''

